

Bokanmeldelser

Fred Asknes

Arne Berggren **En intens motvilje mot allsang** Gyldendal Norsk forlag, 2005. Kr 329. 248 sider. ISBN 82 - 05 - 34621 - 6

Forfatteren er kritikerrost for barne- og ungdomsbøker, og i de senere årene har han orientert seg mot en eldre målgruppe. Berggren har også bakgrunn fra reklamebransjen.

Denne anmelderen har ikke lest noen av forfatterens tidligere bøker, men har både gledet seg og latt seg imponere over hans svært treffsikre og innsiktsfulle tekster for tv og teater – omhandlende samhandling og relasjoner i familier.

På omslagsarket opplyser forlaget at Berggren er en mann som hater karneval, høytidsdager og allsang, men som gjennom en nådeløst ærlig og humoristisk reise tilbake til barndommen finner ut hva han egentlig rømmer fra. Leseren loves ny forståelse av kreativitet, og på veien skal vi både utfordres, inspireres og provoseres.

Min leseropplevelse starter med humrende gjenkjennelse, fortsetter med engasjert medlevelse i utdrag fra terapisaamtale, men ender dessverre med et langtrukket gjesp. Inspirasjonen forsvant med forfatterens åndelige oppvåkning og tro på at den økte innsikten er bestemt og styrt av en utenomjordisk kraft.

Boka åpner som sagt lovende og løfterikt. Første delen (for øvrig gjengitt i Tidsskriftet 1/2006) beskriver jakten på en terapeut som er opptatt av følelser og ikke medisinerer. Treffsikkert og fornøyeleg. Særtrykk bør sendes helseministeren.

Leseverdig og godt beskrevet er også forfatterens dypdykk i familierelasjoner og søken etter svar på den intense motviljen mot sosial eksponering og offentlig opptreden.

Samtalene med en terapeut som ikke har svar og løsninger, men som evner å undre seg *sammen* med, er beskrevet med humor, varme og innlevelse. Lærerikt og nyttige påminnelser for alle som ferdes i behandlerbransjen.

Men så starter forfatteren sitt søk etter det han kaller en «sannere og mer bærekraftig kreativitet». Her glipper det for denne anmelderen, som verken ble utfordret eller provosert.

Fra litteratur og klinisk praksis er det kjent og erkjent at kreative og skapende personer ofte sliter sosialt og psykisk. Den historien som Berggren forteller om sin egen oppvekst og utvikling, bekrefter også dette på en troverdig måte.

Men når så forfatteren i neste omgang mener at han har funnet veien til den «sunne og bærekraftige kreativiteten» ved hjelp av en grensesprengende danseopplevelse, som videreføres til religiøs oppvåkning, kan nok flere få vansker med å være med på jubelferden. Kartet som tegnes, blir tvilsomt som generell veiviser.

For denne anmelderen ble leseropplevelsen som et delvis vellykket skihopp: først en kraftfull sats og utgang, fulgt av et dristig og offensivt svev, men så begynner skia å blafre og det blir dessverre ikke noe Telemark-nedslag.

Men bokanmeldere er som hoppdommere – vi ser og dømmer forskjellig. Så les heller boka selv.